

Pere Gimferrer després de pronunciar el seu discurs d'ingrés a la Reial Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona ■ PERE VIRGILI

Pere Gimferrer ingressa per fi a la Reial Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona

L'amant bilingüe

Ignasi Aragay
BARCELONA

Del carrer a l'acadèmia. L'endemà de l'arrencada de la Setmana de Poesia de Barcelona, dijous va tenir lloc un acte selecte, d'aquells de protocol i erudició. Gens de carrer, vaja. Després de deu anys d'esperar-lo, el poeta Pere Gimferrer es va decidir a ingressar finalment a la Reial Acadèmia de Bones Lletres, fundada el 1729. La seva, doncs, ha sigut una entrada d'aquelles d'anar a poc a poc i amb bona lletra, tot i que la lectura del discurs d'ingrés va fer-la a tota velocitat, amb el seu característic agut i infantil filet de veu.

Gimferrer es va posar la medalla que havia correspost al seu amic José María Valverde: "Era poètica tota la seva visió del món", va dir del "catòlic Valverde". A partir d'aquí va enfilat un recorregut pel seu propi món de referències poètiques, d'Ovidi i Virgili a Ausiàs March i Gabriel Ferrater, passant per Góngora, Rilke, Eliot, Baudelaire, Leopardi, Rimbaud, Foix i més i més, fins a concloure amb els agraïments "al meu amor aquí present, Cuca de Co-

minges, a la paraula poètica, i a totes aquelles persones que ara m'acullen", que eren moltes, per cert, i no precisament espontanis.

Per a l'entrada, Gimferrer va ser flanquejat per Josep M. Espinàs i Alexandre Masoliver, darrers acadèmics a incorporar-se a la institució. A la sala també hi havia Martí de Riquer -l'únic viu dels tres acadèmics que fa una dècada van proposar el seu nom; ja no hi són Francisco Marsá i Joan Peruchó-, Carme Riera, Jaume Vallcorba, Oriol Bohigas, Frederic Amat, Josep M. Sans Travé, Oriol Izquierdo... Presidien Pere Molas, Josep Massot i Muntaner i José Manuel Bleuca.

L'altre germà Bleuca, Alberto, va fer-se càrrec del discurs de benvinguda, sense escatimar aquell to mofeta-erudit que tant domina. Gimferrer, per exemple, va passar a ser "el amante bilingüe", primer en català amb Maria Rosa i els darrers temps en castellà amb Cuca. I la mateixa sessió va ser bilingüe: Gimferrer en català i Bleuca en castellà. "Pocs poemes han dedicat tants i tan apassionats poemes d'amor a les seves esposes", va sentenciar Bleuca. ■

LaCrònica

12 anys ben poètics

David Castillo

Molt ha plogut des de la primera edició de Barcelona Poesia, l'avui popular Setmana de Poesia de Barcelona. Molts noms han marxat, però continuen vius dins la memòria íntima dels poetes. Tants poetes, que resulta impossible citar-los a tots. Del primer recital que es va fer al Museu Marítim, només és viu Luis García Montero. Pepe Hierro i José Agustín Goytisolo van morir fa anys. Com un retrobament, ens va fer gràcia tornar a dur García Montero acompanyat de dues figures de la poesia actual: Luis Alberto de Cuenca i Marta Pessarrodona.

Moltes coses han canviat en els paisatges d'unes ciutats cada vegada més marcades per la incommuniació, les presses, la feina, els fluxos migratoris, el turisme... Per aquest motiu, que Barcelona dediqui molts dels seus espais als poetes no deixa de ser com una al·lucinació, una petita revolució, en veu baixa. A més, la ciutat ha marcat una tendència perquè, des d'aleshores, els festivals s'han reproduït: Palma, Lleida, Tarragona, Terrassa, la Garriga, Girona, Sant Cugat, Oliva, Vilafranca, Montmeló, Granollers, Lloseta, es Castell... Impossible recordar-los tots perquè moltíssims ajuntaments, associacions i grups veïnals han volgut que la poesia formi part de les activitats culturals de les poblacions. Enguany la Setmana de Poesia ha tingut un ressò extraordinari, potser pel metro -on s'havien penjat

Els poetes
Luis García Montero, Marta Pessarrodona i Luis Alberto de Cuenca al verger del Museu Marès ■ PERE VIRGILI

poemes tres anys durant la dècada dels noranta-, pel cartell o simplement perquè Barcelona no s'explica sense els poetes: des dels que copen els carrers centrals, com Aribau i Maragall, als dels barris com Cabanyes, el Poble-sec, o la quantitat de poetes catalans que hi ha a la Vila Olímpica.

La poesia viu un moment dolç en la relació amb la societat. Es veu per la repercussió en els grans mitjans de comunicació i també pels milers de persones que assisteixen als recitals, i que repeteixen. La Setmana, a més, no és un fet aïllat sinó que ha esdevingut una mena de desemboadura d'infinitat d'actes poètics que es convoquen arreu. De fet,

les activitats paral·leles, les que coincideixen amb aquests dies de maig, omplen el programa d'una manera rotunda. Resulta curiós veure recitar i cantar jotes als divertits glosadors mallorquins i menorquins i poc després sentir el batec profund dels versos a la seva mare de García Montero, els amors de De Cuenca i la fidelitat a Barcelona de Pessarrodona. En un dels poemes que va llegir García Montero, de *Vista cansada*, ens diu que "la vida no és un somni", i en un dels versos parla d'una "compartida soledat". La ciutat, amb tants solitaris, s'obre a la poesia, potser el millor refugi de l'amor, de la soledat, dels dies... Es pot viure sense la poesia? ■

Homenatge: El centenari del poeta

Barcelona recorda Agustí Bartra

La casa natal del poeta Agustí Bartra (1908-1982), al número 6 de la Rambla, té des d'ahir una placa que recorda l'autor, del qual ara se celebra el centenari. A l'acte d'inauguració hi van assistir Ari i Belisa -foto-, nets de Bartra i Anna Murià i fills de l'antropòleg Roger Bartra. Joan-Elies Adell, Enrique Badosa, Jordi Julià, Vinyet Panyella i Àlex Susanna van recitar traduccions de Bartra de poesia nord-americana contemporània, i el delegat de Cultura de Barcelona, Jordi Martí -foto-, va destacar la figura del poeta com a cabdal en la creació del pont d'intercanvi i diàleg cultural entre Mèxic i Catalunya durant l'exili ■ J. LOSADA